

COLUMN 32 - EEN EIGEN HUIS. VOOR LATER

Amsterdam - De Nieuwe Ooster: columbarium

Heeze - Crematorium: strooiveld

In de Volkskrant van woensdag 26 januari j.l. stond een artikel met de titel "de urnen krijgen een eigentijds huis".

Een enigszins funerair geïnteresseerde kan niet voorbijgaan aan een dergelijk artikel. Ik ook niet, hoewel ik wel die neiging had. Ik word nooit vrolijk van urnenmuren, als je begrijpt wat ik bedoel. Daar zullen de meeste mensen niet vrolijk van worden, gezien het verlies dat er in huist.

Maar wij bekijken de begraafplaatsen toch doorgaans met andere ogen dan anderen, maar ik kan nog steeds niet warm lopen voor urnenmuren. Ook niet voor cremeren trouwens, ook al is dat in dit verband misschien een wat vreemde uitdrukking.

Het is een artikel dat gaat over begraafplaats De Nieuwe Ooster in Amsterdam. Wij hebben niets dan lof voor deze begraafplaats. Dus daar gaat het niet over. Het gaat over urnenmuren. Als ik mij bedenk dat ik daar in moet gaan staan, nadat ik verast ben, dan zou ik zelfs nog in mijn urn verdrietig worden.

De keramist in mij laat me wel belangstellend kijken naar de vele urnenvormen. En ik kijk –ook bij urnenmuren- graag naar de manier waarop verdrietige mensen hun verlies gestalte geven. Dat is boeiend om te zien en sommigen zijn zelfs verrassend creatief daarin. Ondanks dat kleine plekje, dat 'eeuwige' huis. Leuk zoals Wim van Midwoud van De Nieuwe Ooster dat zegt: "Mensen willen een beetje fröbelen. Dat hoort bij het proces van rouwverwerking".

Natuurlijk gaan we nog een keertje dat 'eigentijdse huis voor urnen' zelf aanschouwen, maar de foto's spreken voor zich. Alle goede en goedbedoelde pogingen ten spijt blijven urnenmuren toch op de een of andere manier altijd urnenmuren. Mini flatgebouwen met minibewoners in minihokjes. Hoe eigentijds is eigentijds.

Toch zullen we er op de een of andere manier wel aan moeten, want zoals het artikel ook zegt, verstrooien is uit: "As verstrooien is niet populair meer. Columbaria hebben de toekomst".

Dat begrijp ik wel, dat verstrooien niet populair meer is. Dat heeft zijn hoogtepunt gehad. Mijn ouders hadden zoiets van "verbranden en verstrooien, weg ermee!" En velen met hen.

Maar dan krijg je het verhaal van de nabestaanden. Waar moeten zij dan naar toe, er is geen plekje om even te verwijlen. Sommigen hebben dat niet nodig, anderen wel. Toen mijn vader werd verstrooid waren we er niet bij. Waarom niet? Geen idee. We waren er gewoon niet bij. Dat deed je geloof ik toen nog niet.

Wel toen mijn moeder werd verstrooid. Ik weet nog dat ik dacht: "Daar bij die kleine boom, dan kan ik het altijd terugvinden". Hoe dom kan een mens zijn. Die kleine boom is inmiddels groot. Geen idee welke het is ...

Tegenwoordig mag je de urn mee naar huis nemen. Ook niet altijd ideaal. Kan kapot vallen. Kan - na overlijden van de partner- gewoon over blijven. Kan zelfs gejat worden. Of in de vuilnisbak gooid.

Praag -Crematorium: urnentuin

Je moet er ergens mee blijven. Vanaf het begin van het cremeren zijn er urnenmuren gemaakt. Columbaria. Columba betekent duif. Columbarium is een duiventil. Wel aardig als symbool, die duif. In het artikel wordt het woord 'urnenopslag' gebruikt. En dat is het wat mijn gevoel het dichtst benadert, alle vormgeving ten spijt. Urnenopslag. Brrr. Zoals van Midwoud al zegt: "Je vindt het vreselijk of je vindt het prachtig".

Ik vind het vreselijk. En het is me tot op heden nog niet gelukt om blij te worden van welk columbarium dan ook.

Wij zagen ooit een prachtige urnenbegraafplaats. In Praag. Dit jaar gaat onze funeraire reis er weer naar toe, naar Praag. En dan gaan we ook naar het crematorium, waarom heen een prachtige urnenbegraafplaats ligt. Iets kleinere plekjes dan de gewone twee bij één. Laten we zeggen één bij één of soms anderhalf bij één. Zuilen. Groot en klein. Hoog en laag. Beelden, groot en klein. In alle stijlen en materialen. Bloemen, groen. Zo moet het, in mijn visie. Een lust voor het oog.

Als ik dan toch gecremeerd zou moeten worden dan maar in zo 'n 'eigentijds eigen huis', daar wil ik dan wel eeuwig wonen.

Maar ik wil niet gecremeerd worden. Wel begraven.
En dat vinden anderen dan weer vreselijk.